

Pərvanə Bayramqızı

Zamanın sınağı

İldən-ilə yaşa dolan,
Yad gözüne bıçaq olan,
Doğma Vətən, Azərbaycan,
Sənə yağı çıxdı zaman.

Qəm buludu gəldi sənə
Döydü dolu səni yenə.
Səni ələ verə-verə
Şimşək kimi çaxdı zaman.

Aldı səndən sərvətini
Puç eylədi zəhmətini,
Aparmadan möhnətini
Bir çay kimi axdı zaman.

Torpağını yağı böldü.
Uğrunda çox canlar öldü.
Göz yaşımız selə döndü
Bizə öyrə baxdı zaman.

Oldun bizə doğma ana.
Parçalandın iki yana!
Kaş ki indi bəxt oyana!
Həqiqətə, haqı zaman.

Əlində

Qorxuluymuş səssiz axan lal sular...
Bu sulara axıb getdi duyğular.
Mən boğmağa qıymadığım arzular
Məhv oldular bircə qəsdin əlində.

Qolda qüvvət tükəndiyi anımda
Gənclik eşqi də qaynarmı qanımda?
Düşmənin vuran böyük zərbə yanında
Dəhşət olur silah dostun əlində!

Bəd işlərlə insanlıqdan seçilən,
Qanqal kimi çəmənləkdən biçilən,
Sağlığına yaltaqlıqla içilən
Heçə dönüb yalan tostun əlində.

Kimsə bilmir bu möcüzə, sirr nədir
Dünya bizi barmağında hərlədir.

Dərd muğamtək varlığını tərpədir
Ürək qalib vallah "Rast"ın əlində.

Gəlimmə

Hicran tufan kimi kəsdi yolumu
Üzdü əllərimdən əlini sənin.
Qırıb ayrılığın dəmir qolunu
Təzədən yanına gəlimmə sənin?

Bir ömür gizlicə bir eşq yaşadım
Bu peşə sayılsa ustaddır adım.
Dönüb köhnə izlə hey addım-addım
Təzədən yanına gəlimmə sənin?

Heyf itirdiyim günümə heyf
Dadıma yetməyən ünümə heyf
Hələ də səninem sözünü deyib
Təzədən yanına gəlimmə sənin?

Yağdırma üstümə bu qarı yenə
Qəlbim dara çəkir vüqarı yenə
Götürüb sevgitək nübarı yenə
Təzədən yanına gəlimmə sənin?

Səni məhəbbətə bağışlamışam

Sən ömür ipimdən qırdın bir ucu
Gizlətdim sevgidən etdiyin suçu.
Özünü basılmaz, güclü bir qoçu
Mənə sanma ki, cılız bir quşam
Səni məhəbbətə bağışlamışam.

Söndürdün, közərir övvəlki odum.
Sənin günahını yenə mən yudum.
Hicran yağışından eşqi qorudum
Nə olsun islandım, hələ də yaşsam.
Səni məhəbbətə bağışlamışam.

Sığınıb könlümün yenə küncünə
Təzədən gedirsən o xoşbəxt günə
Mən heyran qalmışam sevgi gücünə
İndi nə payızam, nə qarlı qışam
Səni məhəbbətə bağışlamışam.

İnciklik

Dağ deyilsən, sən xırdaca təpəsən.
Yox zirvəndə tülə bənzer duman, çən.
Qəribədir, ay vəfasız, bəs görən,
Hansı dağın dumanında azmışam?

Gözdən axan yaşlar mavi gölumdür.
Niyə onun saf suları bölündü?
Bu məhəbbət mənim üçün ölümdü
Öz qəbrimi əllərimlə qazmışam.

Küsdüm bəxtədən eşitdikcə dilini
İtirmişəm ömrümün çox ilini.
Sızıldatdın ürəyimin telini
Qəm üstündə köklənən bir sazmışam.

Dərd gözləyir məni hələ qabaqda.
Öləziyir ömrümdəki çıraqla da
Yan-yörəmdə hamı gülən bir çağda
Mən kədəri uda-uda yazmışam.

Köhnə şeir

Şeir də köhnələrmiş...
Birnəfəsə geynilən nimdaş paltarlar kimi
Şeir dəbdən düşmüş.
Köhnəlmiş paltarları
alırısan bir-bir ələ
Bəyənmişən atırısan.
Bəzən bəxşiş verirsen,
bəzən ucuz satırısan.
Şeirə satmaq olmur.
Nə qədər incisən də
övladı atmaq olmur.
Oxunmayan şeirlər ələ bil ki, yetimdir.
Qayğısına qalan yox,
kifir bir insan kimi üzünə də baxan yox.
Ammma...
nə qədər köhnə olsa,
nə qədər kifir olsa
şeyr ələ şeyirdir.
Kəlmə-kəlmə yaranır.
Ruhun dərbəder olur,
Beynin əlinə "enib"
Bir ovuc sözə dönür.
Ətrafı unudursan,
Bir şeyi yazan zaman nə qədər dərd udursan.
Köhnəlmiş şeirlər də bizdən bir nişanədir.
Bəlkə, əlavəniz var
köhnə şeyr daha nədir?

Sevgidən üstün sevgi

Sən bilmirsən, hələ varsan
Xatirimdə, yaddaşımda.
Ancaq sanma ilk baharsan
Yaşayırsan sirt qışım.

Xatirələr dəftərimdə
Qəmli sətrim - sənə adın.
Sevgi adlı hünərimdə
Zəfər niyə sən olmadın?

Bizə düşmənin çıxan illər
Məni səndən ayrı saldı.
Qəm yeməzdim mən bu qədər
Ürək səni unutsaydı.

İnan mənə, hər istəyə
Nə aldandım, nə də uydum.
"Qəlbimdəsən" deyə-deyə
Mən ömrümü başa vurdum.

Bircə mənə unutdurur
Sığılını Vətən yeli.
Hər sevgidən öndə durur
Doğma yurdum - Odlar eli.

